24/03/26 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପସେବା କରିବାର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଜୋର୍‌ରେ ପଞ୍ଝା ଅର୍ଥାତ୍ ଚାପୁଡା ମାରିଥାଏ? ସବୁଠାରୁ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ମାୟା ସେମାନଙ୍କୁ ଜୋରରେ ପଞ୍ଝା ମାରି ଦେଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍□ାରା ସେମାନେ ନାମ ରୂପରେ ଫସିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଅର୍ଥ ମାୟାର ଥାପଡ ଲାଗିବା, ଏହା ଦ୍□ାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ହିଁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଯେପରି ବାବା ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ଅଟନ୍ତି, କେତେ ନିରଂହକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ନିରହଂକାରୀ ହୁଅ, ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅହଂକାର ନ ରହୁ ।

ଗୀତ**:-** ନ □ହ ହମସେ ଜୁଦା ହୋଙ୍ଗେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ବାବାଙ୍କର ଥିଲୁ ଏବଂ ବାବା ଆମର ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ଥିଲୁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ତ ଭଲ ଭାବରେ ମିଳିଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ପୁରା ଚକ୍ର ଲଗାଇ ସାରିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ତାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ସିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ପୁନର୍ବାର ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତେବେ ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇ କ'ଣ ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନରେ ବସିଯିବ କି? ନା । ତୁମେ ନିଜର ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ରୁହ । ପଦ୍ମଫୁଲ ପାଣିରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାଣିଠାରୁ ଉପରେ ଥାଏ । ତା ଦେହରେ ପାଣି ମଧ୍ୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ନିଜ ଘରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ କେବଳ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଯିଏବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ପତିତ-ପାବନ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବିନା ପବିତ୍ର ତ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଆମେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଆସିଛୁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ପୁନର୍ବାର ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମଝିରେ ତ କେହି ପତିତରୁ ପାବନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ନା ବାବାଙ୍କୁ ନା ତାଙ୍କର ରଚନାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଳିଯୁଗରେ ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ଶେଷରେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଏବଂ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସୁଖଧାମର ବର୍ସା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବଞ୍ଚି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବା କ'ଣ କେବେ କାହାକୁ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଦେବାକୁ କହିଛନ୍ତି କି! ନା । ତୁମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆପେ ଆପେ ଘର ଛାଡିଛ । ଅନେକ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ବି ଘର ଗୃହସ୍ଥ ଛଡାଇ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ବାବା କାହାକୁ ବି ଘର ଛଡେଇ ନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଆପେ ଆପେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାହାରି ଆସିଛ । ବାବା କାହାକୁ ଛଡାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମର ଲୌକିକ ପିତା ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ କରୁନାହଁ କାରଣ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ଶେଷ ସମୟ । ଯଦି ବିବାହ କରିବୁ ତେବେ ଆମେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବୁ । ତା' ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିବାର ସେବାରେ କାହିଁକି ଲାଗି ନ ଯିବୁ । ପିଲାମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ, ରାମରାଜ୍ୟ ଆସୁ । ଡାକୁଛନ୍ତି ନା - ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ । ହେ ରାମ ଏଠାକୁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗରେ ପରିଣତ କର । ଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନର ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ । ତେବେ ତାହା ତ ବାସ୍ତବ କଥା । ଏଠାରେ ସୁଖ ତ ଆଦୌ ନାହିଁ । କେବଳ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ଦୁଃଖ ଦେବା ପାଇଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି କି! ବାବା କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ ତୁମେ ଭୁଲିଗଲଣି - ସ୍□ର୍ଗରେ ଦୁଃଖର ନାମ-ଗନ୍ଧ ନ ଥାଏ । ସେଠାରେ କଂସ ଆଦି କୁଆଡୁ ଆସିବେ ।

ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କେହି ତ ନିଜ ମତରେ ଚାଲି ନିଜର ସତ୍ୟାନାଶ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି, କୁହନ୍ତି, ଭାଗନ୍ତି ଅଥବା ବିଶ୍□ାସଘାତକ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କେତେ ଅପସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ? ସେମାନେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ଭଳି ଗଢିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କଉଡି ଭଳି କରିଦିଅନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମକୁ ନିଜର ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଏହିଭଳି ଚଳଣି କାରଣରୁ ଏହି ପଦ ପାଇଲି । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ କାରଣ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଯଦି ପାପ କର୍ମ କରିବ ତେବେ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ଯଦିଓ ସ୍□ର୍ଗରେ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କମ୍ ପଦ ପାଇବ । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା

ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ କିନ୍ତୁ କେହି ତ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପଦରେ ବହୁତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଯଦି ଯଜ୍ଞରେ କିଛି ଦେଲା ପରେ ପୁନର୍ବାର ଫେରସ୍ତ ନେଇଥା’ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଚଣ୍ଡାଳ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । କେହି କେହି ପିଲା ପୁଣି ଏଭଳି ଚଳଣି ଚାଲିଥା’ନ୍ତି ଯାହାଦ୍□ାରା ତାଙ୍କର ପଦ କମ୍ ହୋଇଯାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି କିଛି ବି କର୍ମ କର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍□ାରା ରାଜାରାଣୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ କମ ପଦ ମିଳିବ । ଯଜ୍ଞରେ ସମର୍ପିତ ହେବା ପରେ ପୁଣି ଯଦି କେହି ପଳାଇଯା’ନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ କି ପଦ ପାଇବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଅନିଷ୍ଟ କାହିଁକି କରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ରହି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସେବା କରୁଥିବା ଭାଇଭଉଣୀମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଥା’ନ୍ତି । ଏମିତି ବି ବହୁତ ଗରିବ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଆଠଅଣା ବା ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ହଜାରେ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଗରିବର ଉଚ୍ଚ ପଦ ହୋଇଯାଉଛି କାରଣ ସେମାନେ ପାପ କର୍ମ କରି ନ ଥା’ନ୍ତି । ପାପ କର୍ମ କରିବା ଦ୍□ାରା ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଜମା ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ତ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ଅଛି । ଯଦି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲ ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ଅଦାଲତ ବସିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାର ହେବ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ ଯେ, ତୁମେ ଏହି ଏହି କର୍ମ ସବୁ କରିଛ, ଏବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କର । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । କେହି କେହି ତ ସବୁକିଛି ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ଓଲଟା କର୍ମ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ରୁହ । ଯଦି ଲୁଣ ପାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଖରାପ କରୁଛ ତେବେ ବହୁତ ଅପସେବା କରିଦେଉଛ । ଯଦି କାହାର ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପାପ ହୋଇଯାଉଛି । ମାୟା ଯେପରି ଗୋଟିଏ ମୂଷା, ଯିଏକି ଫୁଙ୍କି ଦେଇ କାମୁଡି ଦିଏ, ଯାହାଦ୍□ାରା ରକ୍ତ ବାହାରିଥାଏ କିନ୍ତୁ କିଛି ଜଣାପଡେ ନାହିଁ । ସେହିପରି ମାୟା ମଧ୍ୟ ବ୍ଲଡ ବାହାର କରିଦେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏଭଳି ପାପ କର୍ମ କରାଇ ଦେଉଛି ଯାହାକି ଜଣାପଡୁ ନାହିଁ । ୫ ବିକାର ଏକଦମ ମୁହଁକୁ ବୁଲେଇ ଦେଉଛି । ବାବା ସତର୍କ ତ କରାଇବେ ନା, ଏଭଳି ନୁହେଁ, ଅଦାଲତରେ କହିବ ଯେ ଆମକୁ କ’ଣ କେହି ସାବଧାନ କରିଥିଲେ! ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଈଶ୍□ର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କେତେ ନିରହଂକାରୀ । କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ । କେତେ କେତେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଏଭଳି କର୍ମ କରିଥା’ନ୍ତି, ସେ କଥା ନ କହିବା ଭଲ । ତାହା ଅପେକ୍ଷା ତ ଯେଉଁମାନେ ବାହାରେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବହୁତ ଆଗକୁ ବଢିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ମାୟା ଜୋର୍‌ରେ ପଞ୍ଝା ମାରି ଦେଇଥାଏ । ଏହି ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରିବା ହିଁ ତୁମର ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର ଥାପଡ ଲାଗିଲା । ତେବେ ଆମେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ କାହିଁକି ଆସିବା, ଯାହାଦ୍□ାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି ନହେଉ ସେଠାରେ ଯାଇ ଝାଡୁ ଲଗାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ କେହି ପଚାରିବେ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ, ମୁଁ କେତେ ସେବା କରୁଛି । ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇଛି । ବାବା, ମମ୍ମା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ କେତେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବମ୍ବେରେ କେତେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ, କାରଣ ଚାତକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ବହୁତ ଥିଲେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଚାତ୍ରକ, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ଦ୍□ାରା ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାରିଥାଏ । ଯାହାକୁ ଚାତକ ଆତ୍ମାମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିଥା’ନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲି ବଦନାମ କରିବା ଦ୍□ାରା ବହୁତ ଅନିଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଦିନେ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା ତେବେ ଏଭଳି କ’ଣ କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଭାରତ ଭଳି ପବିତ୍ର ଦେଶ କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି, ଆମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥିଲା । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସିଏ ଆସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ମଇଳା କପଡାକୁ ସଫା କରିଥିଲେ । ଯାହାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏକ ଓଁକାର....କିନ୍ତୁ ଶିବଲିଙ୍ଗ ବଦଳରେ ଅକାଳ ତଖତ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପାପ କରନାହିଁ ନଚେତ ୧୦୦ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ମୋର ନିନ୍ଦା କରାଇଲେ ତୁମର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବହୁତ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କର ନଚେତ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କିଛି ଓଲଟା କର୍ମ କରିଥିବ ତେବେ ତାହା ଭିତରେ ଭିତରେ ମନକୁ ଘାରିବ । କ’ଣ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମୁଁ ପୁଣି ଏହିଭଳି କର୍ମ କରିବି ଯାହାଦ୍□ାରା ନୀଚ ପଦ ପାଇବି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ମାତାପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ତ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ପଶି ଆସିବ । ସେଣ୍ଟରର ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ରହିବା ଦରକାର । ଦେଖ ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ । କେତେକ ପିଲା ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସେବା ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ, ସିଏ କେବେ ବି କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ପିଲା ଯଦି ଅବଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ବାବା ତ ବୁଝାଇବେ ନା ।

ତୁମେ କ’ଣ କରୁଛ, ସେକଥା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ସବୁ ପିଲା ତ ଏକାଭଳି ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତି, କୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥା’ନ୍ତି । ବାବା ଜଣାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ସନ୍ତାନ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ବାବା

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, କୌଣସି ଭୁଲ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ, ତେଣୁ କୌଣସି ପତିତ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ନା ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ଅଛି ନା ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିବାର ଅଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ । ଶ୍ରୀମତରେ ସର୍ବଦା ଚାଲୁଥାଅ । ମାୟା ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ତେଣୁ ବାବା ସବୁକିଛି ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିରହଂକାରୀ ହେବାର ଅଛି । କାହାଠାରୁ ସେବା ନେବାର ନାହିଁ ଏବଂ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ଏଭଳି କୌଣସି ପାପ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ନ ହେଉ ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ନିଜ ମତରେ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ଦେହ ରୂପକ ବସ୍ତ୍ରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ କର୍ମଭୋଗ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସର୍ବଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଭବ ।

ଯେତେବେଳେ କର୍ମଭୋଗ ଜୋରରେ ଆସିଥାଏ, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡିକ କର୍ମଭୋଗର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ସମୟରେ ବହୁତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଥାଏ, ଏହିଭଳି ସମୟରେ କର୍ମଭୋଗକୁ କର୍ମଯୋଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା, ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭୋଗ କରାଇବାବାଲା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ବିଜୟୀ ବୋଲାଇଥାଆନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ବହୁ ସମୟର ଦେହରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଦରକାର । ଏହି ବସ୍ତ୍ର ଦୁନିଆର ବା ମାୟାର ଆକର୍ଷଣରେ ଟାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଚିପି ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ, ତେବେ ଯାଇ ସହଜରେ ଅଲଗା ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ମାଣଚିତ୍ତ ହୁଅ - ନିର୍ମାଣତା ମହାନତାର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ନିଶ୍ଚୟର ମୂଳଦୁଆକୁ ମଜବୁତ କରି ସର୍ବଦା ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।

ସାକାରରେ ଯଦି କେହି ନିମିତ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ତୁମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ କୌଣସି କଥା ବି ତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଯାଞ୍ଚ କରାଇ ତା'ପରେ କଲେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିପାରିବ । ନିର୍ଭୟତା ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଇଟି ଯାକ ଗୁଣକୁ ସାମନାରେ ରଖି କରିବ । ତେବେ ଯେଉଁଠି ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିର୍ଭୟତା ରହିଥିବ ସେଠାରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପର ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ଯାହା ବି ସଂକଳ୍ପ କରୁଛ, ଯଦି ସର୍ବଦା ନିରାକାର ଏବଂ ସାକାର ବାବା ସାଥୀରେ ଥିବେ ବା ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବେ ତେବେ ଯାଞ୍ଚ କରାଇବା ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିର୍ଭୟତାର ସହିତ କର । ଏହାଦ୍□ାରା ସମୟ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ।

ମାତେଶ୍□ରୀଙ୍କର ଅମୂଲ୍ୟ ମହାବାକ୍ୟ:

(୧) "ଈଶ୍□ର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି, ଏହାର ପ୍ରମାଣ କ'ଣ?"

ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ର ଶିରୋମଣୀ ଗୀତାରେ ଭଗବାନୁବାଚ ଶବ୍ଦ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ହେଲା - ଯେଉଁଠି ବିଜୟ ସେଇଠି ମୁଁ ଅଛି । ସମସ୍ତ ପାହାଡ ଭିତରେ ଯେଉଁ ହିମାଳୟ ପାହାଡ ଅଛି ସେଠାରେ ମୁଁ ନିବାସ କରୁଛି, ସାପମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ କାଳୀ ନାଗ ଅଛି ତା' ଭିତରେ ମୁଁ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ପର୍ବତ ଭିତରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲା କୈଳାସ ପର୍ବତ ବୋଲି କହନ୍ତି ଏବଂ ସାପ ଭିତରେ କାଳୀ ନାଗ, ତେବେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ସବୁ ସାପ ଭିତରେ ବାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ପରମାତ୍ମା ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କୈଳାସ ପର୍ବତରେ ରହୁଛନ୍ତି ତେବେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପାହାଡରେ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠି ବିଜୟ ସେଇଠି ମୁଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ହାରିବା ପକ୍ଷରେ ନ ଥା'ନ୍ତି । ଏହି କଥାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍□ରେ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍□ରେ କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍□ରୂପ - ୨୪ ଅବତାର, କଇଁଛ, ମତ୍ସ୍ୟ ଆଦି ସବୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅବତାର । ତେଣୁ ଏସବୁ ହେଲା ମିଥ୍ୟା ଜ୍ଞାନ । ମନୁଷ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ବାସ୍ତବରେ ମାୟା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କ

ଭିତରେ କିପରି ରହି ପାରିବେ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଯେ, ମୁଁ ମାୟା ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାପକ ନୁହେଁ, ଏହା ଦ୍□ାରା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସବୁଆଡେ ନାହାଁନ୍ତି ।

(୨) ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ - ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ - ଏ କଥା ତ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛେ, ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ, ତା'ର କୌଣସି ଆକାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଆମେମାନେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏପରି କୌଣସି ଦୁନିଆ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଦୁନିଆ ସଦୃଶତାର ସ୍ଥୂଳ ଆକାର ନାହିଁ । ସେହିପରି ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ସେହି ପରମଧାମ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଦୁନିଆ ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଉଛି, ତେବେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ତାହା ଏକ ଦୁନିଆ ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ତତ୍ତ୍□ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହେଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ, ଯାହାକୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଦୁନିଆ ବା ନିର୍ବାଣଧାମ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନକୁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦ୍□ିତୀୟରେ ହେଲା - ଆକାରୀ ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶଙ୍କର ନିଜର ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପ ଧାରଣ କରି ନିବାସ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ସାକାରୀ ଦୁନିଆ, ଯାହାକୁ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି - ଗୋଟିଏ ହେଲା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ବା ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ, ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ । ଅନ୍ୟଟି ହେଲା - ବିକାରୀ କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ତେବେ ଦୁଇଟି ଦୁନିଆ ବୋଲି କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି? କାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ଉଭୟ ଦୁନିଆକୁ ଭଗବାନ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ କୌଣସି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ରଚନା କରିନାହିଁ, ମୁଁ କେବଳ ସୁଖର ଦୁନିଆ ରଚନା କରିଛି । ଏବେ ଯେଉଁ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ ଅଛି, ତାହା ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜକୁ ତଥା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ ନିଜର କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ସୁଖ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ଚାଲୁ ନ ଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଘର ଗୃହସ୍ଥ ନ ଥାଏ । ବାକି ହଁ ଏକଥା ଆମେମାନେ ଅବଶ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ, ଯେଉଁଠି ଦେବତାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଥିଲା ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଚାଲୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ବିକାର ଦ୍□ାରା ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଉ ନ ଥିଲେ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଏତେ କଡା କର୍ମବନ୍ଧନ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେହି ଦୁନିଆକୁ କର୍ମବନ୍ଧନ ରହିତ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ଗୋଟିଏ ହେଲା - ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ, ଦ୍□ିତୀୟଟି ହେଲା ଆକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ତୃତୀୟଟି ହେଲା - ସାକାରୀ ଦୁନିଆ । ଆଚ୍ଛା ।

।। ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ।